

Sygn. akt II CNP 38/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2012 r.

skargi G. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K.

z dnia 4 maja 2010 r., wydanego w sprawie z powództwa "E. O." - Spółki Akcyjnej
przeciwko G. D.

o zapłatę,

oddala skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 4 maja 2010 r. oddalił apelację pozwanego G. D. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 29 stycznia, którym zasądono od pozwanego na rzecz E. O. S.A. kwotę 3826,80 zł wraz z należnościami ubocznymi. Podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji wskazujące, że pozwany korzystał z licznika energii elektrycznej uszkodzonego przez oddziaływanie na niego magnesem hamującym. Ujawnione na nim ślady świadczyły o ingerencji w zabezpieczenie i pracę licznika. Prowadziło to do zafałszowania pomiarów dokonywanych przez to urządzenie. Sąd Okręgowy podzielił ocenę, że stanowiło to nielegalny pobór energii w rozumieniu art. 3 ust. 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - prawo energetyczne (dalej - pr. en.) i uzasadniało obciążenie pozwanego opłatami w wysokości przewidzianej w § 40 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz. U. Nr 128, poz. 895 ze zm.).

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 maja 2010 r. pozwany zarzucił błędną wykładnię art. 57 ust. 1 pr. en. Wskazał, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z tym przepisem, a na skutek jego wydania pozwany doznał szkody majątkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący upatrywał błędnej wykładni art. 57 ust. 1 pr. en. dokonanej przez Sąd Okręgowy w tym, że Sąd ten przyjął, iż dla uwzględnienia powództwa wystarczające było samo stwierdzenie stanu, w którym istnieje możliwość nielegalnego poboru energii i nie było w związku z tym potrzebne stwierdzenie dokonywania nielegalnego poboru energii. Dla uzasadnienia tego zarzutu odwołał się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2009 r., III CZP 107/09, w której przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty za nielegalny pobór energii elektrycznej powstaje w przypadku faktycznego pobierania i korzystania z energii elektrycznej w sposób nielegalny.

Zarzut błędnej wykładni art. 57 ust. 1 pr. en. był nieuzasadniony. Wymaga podkreślenia, że Sąd Okręgowy rozpoznawał apelację pozwanego od wyroku wydanego w postępowaniu uproszczonym. Jest bezspornym, że Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, co w świetle art. 505¹³ § 2 k.p.c. ma znaczenie dla wymogów uzasadnienia wyroku. W tym przypadku powinno ono zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy wyraźnie wskazał jednak, że podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. Ustalenia te były zaś oparte między innymi na opinii biegłego sądowego, który stwierdził nie tylko na czym polegała niedozwolona ingerencja w działanie urządzenia pomiarowego rejestrującego pobór energii elektrycznej, ale także ustalił, że energia elektryczna przy wykorzystaniu wadliwie działającego licznika była pobierana. Sąd Okręgowy odwołując się do ustaleń Sądu pierwszej instancji stwierdził nawet, że ustalenia te wskazują, iż licznik poboru energii "eksploatowany przez pozwanego" został przez niego uszkodzony. Stwierdzenie, że pozwany "eksploatował" uszkodzony licznik wskazuje zaś wyraźnie na ustalenie, że energia elektryczna za jego pośrednictwem była faktycznie pobierana. Brak zatem podstaw by uznać, że Sąd Okręgowy przy ocenie zasadności powództwa uznał za nieistotną kwestię czy energia elektryczna była rzeczywiście w sposób nielegalny pobierana i z tego względu dokonał błędnej wykładni art. 57 ust. 1 pr. en.

Z tego względu skarga była pozbawiona uzasadnionych podstaw i podlegała oddaleniu na podstawie art. 424¹¹ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.